

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Βελουχιώτη ή επενδύσεις;

Η Ελλάδα είναι μια χώρα χρεοκοπημένη και με ένα brand name το οποίο δυσφημίστηκε παγκοσμίως όσο λίγα. Σε τι μπορεί να ελπίζει για να βγει στο ξέφωτο; Σε νέες επενδύσεις και χαμηλά επιτόκια δανεισμού, στα ομόλογα τόσο της Ελληνικής Δημοκρατίας όσο και των ελληνικών επιχειρήσεων. Τα τελευταία χρόνια, και παρά τη λαίλαπα της πανδημίας, η χώρα τα πήγε καλά και στα δύο. Οι αγορές, για τις οποίες μάθαμε με πολύ επώδυνο τρόπο ότι δύσκολα χορεύουν στον ρυθμό του ζουρνά..., πείστηκαν ότι κάτι αλλάζει στην Ελλάδα. Μεγάλες διεθνείς εταιρείες άρχισαν πάλι να κοιτούν τη χώρα μας σαν ευκαιρία, για ακίνητα ή άλλες επενδύσεις. Μερικές από αυτές είχαν ενδιαφερθεί πολύ για την Ελλάδα το 2014, όμως τρόμαξαν από την πολιτική αβεβαιότητα και όσα ακολουθήσαν το πρώτο καταραμένο εξάμηνο του 2015. Επανήλθαν διότι είδαν έναν πρωθυπουργό και μια κυβέρνηση που είχαν ένα μεταρρυθμιστικό αφήγημα και πίστευαν στην επιχειρηματικότητα και στην προσέλκυση επενδύσεων.

Οι αγορές και οι μεγάλες επιχειρήσεις μετρούν ένα βασικό πράγμα πριν πάρουν αποφάσεις: το ρίσκο. Τα τελευταία δέκα χρόνια, υπήρξαν πολλές περιπτώσεις όπου CEO ξένων εταιρειών ήθελαν να επενδύσουν στην Ελλάδα. Όταν

Τα τελευταία δέκα χρόνια, υπήρξαν πολλές περιπτώσεις όπου CEO ξένων εταιρειών ήθελαν να επενδύσουν στην Ελλάδα.

όμως έφτανε το θέμα στα διοικητικά συμβούλια ή στην αρμόδια επιτροπή, η ιδέα πνιγόταν. Άλλος έλεγε «μα δεν έχετε δει τι γίνεται στους δρόμους της Αθήνας κάθε μέρα;» άλλος πως «δεν είναι χώρα να την εμπιστευθείς. Κάθε κυβέρνηση που έρχεται αλλάζει τους νόμους και τη φορολογία. Και αποκλείεται να βγάλεις άκρη με τη Δικαιοσύνη εάν δεν περάσουν δέκα χρόνια». Κάποιοι αγνόησαν την κινδυνολογία και επένδυσαν. Γιατί οι τιμές ήταν φθηνές, αλλά και γιατί πίστεψαν ότι η χώρα πέρασε την κρίση του ακραίου λαϊκισμού πρώτη παγκοσμίως και θα βγει πρώτη από αυτήν. Για να είμαστε ωμά ειλικρινείς, βοήθησε το γεγονός πως ο κ. Τσίπρας στη μνημονιακή μεταμόρφωσή του διασφάλισε την υλοποίηση επενδύσεων που έμοιαζαν μετέωρες με την έλευση του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία. Και πούλησε καλά την εικόνα του «άτακτου» γκέιτ που ήταν έτοιμος να μιλήσει business.

Τώρα τα επιτόκια εξαρτώνται προφανώς από το διεθνές περιβάλλον, τον πιθανό πληθωρισμό και άλλους παράγοντες. Εξαρτώνται όμως και από το επίπεδο του ρίσκου της χώρας. Σήμερα είναι χαμηλά, γιατί οι αγορές βλέπουν πολιτική σταθερότητα, έναν πρωθυπουργό που εμπιστεύονται και γιατί, βέβαια, η ΕΚΤ βοηθάει να μείνουν

χαμηλά. Αν όμως η Αθήνα αρχίσει να καίγεται συχνά και η χώρα μπει σε μια περίοδο ανεξέλεγκτης έντασης, η εικόνα θα αλλάξει άρδην. «Αντε πάλι τα ίδια», θα λένε οι καχύποπτοι. Αφήνουν τον παράγοντα Τουρκία στην άκρη.

Μην ξεχνάμε, επίσης, ότι στην εξίσωση του ρίσκου μπαίνει η ποιότητα όχι μόνον της κυβέρνησης, αλλά και της αντιπολίτευσης. Ένας καλός πρωθυπουργός κάνει τη διαφορά. Ωστόσο, αλλιώς βλέπουν αγορές και επενδυτές μια χώρα στην οποία η εναλλαγή των κομμάτων στην εξουσία φέρνει αλλαγές αλλά δεν διαλύει τα πάντα και αλλιώς μια χώρα όπου η αντιπολίτευση φεύγει από τις ράγες της λογικής.

Όλα αυτά μοιάζουν γραφικά ίσως την ώρα του επίμονα επαναλαμβανόμενου μεγάλου πάθους, την ώρα όπου τσακωνόμαστε για τον Βελουχιώτη και διάφορα άλλα, που καμία σχέση δεν έχουν με το μέλλον. Μόνο με το παρελθόν. Ο ρεαλισμός και η σύνεση, άλλωστε, είναι είδη σε μεγάλη έλλειψη σε αυτόν τον τόπο, ειδικά όταν τα έχουμε ανάγκη.

Εχουμε όμως ευθύνη, όλοι. Αν χάσουμε την ευκαιρία να βρούμε μια θέση στον παγκόσμιο χάρτη, θα μείνουμε μίζεροι, φτωχοί, οργισμένοι, να τρώμε τις σάρκες μας, με μια Ευρώπη να μας κοιτάει με οίκτο και μια Τουρκία με... όρεξη.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Αρτεμης Σπηλιώτη

Το μήνυμα είναι να κάτσουμε φρόνιμα...

Αν οι αστυνομικοί δεν είναι εκπαιδευμένοι να διατηρούν την ψυχραιμία τους και χρειάζονται 5-6 με κλομπ και ντυμένοι σαν Ρόμποκοπ για να συλλάβουν έναν... απείθαρχο πολίτη ή το λεξιλόγιό τους είναι τόσο περιορισμένο που μπορούν να απαντήσουν μόνο με ένα «άντε μωρή» και ένα χαστούκι στην ερώτηση «γιατί συλλάβατε τον άνθρωπο;», τότε έχουμε μεγάλο πρόβλημα.

Και τη λύση στο πρόβλημα πρέπει να την αναζητήσει η πολιτική ηγεσία τους, το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, σε συνεργασία ίσως με την υπουργό Παιδείας Νίκη Κεραμέως. Καταλαβαίνω ότι ο Μιχάλης Χρυσόχοϊδης είναι πολύ απασχολημένος με την αναζήτηση του Χρήστου Παππά - τι να γίνεται άραγε αυτή η ψυχή-, με τις έρευνες στο σπίτι του Λιγνάδη και

Αν η Ελλάδα ήταν Ελβετία θα μπορούσα να δεχτώ -μέχρι ενός σημείου και επιστρατεύοντας όλη την καλή μου διάθεση- ότι η αστυνομοκρατία αποσκοπεί στον περιορισμό της πανδημίας

τις διάφορες ΕΔΕ σε εκκρεμότητα. Και φυσικά την οργάνωση της πανεπιστημιακής αστυνομίας που θα είναι... εκπαιδευμένοι, όπως μας έχουν διαβεβαιώσει αρμοδίως.

Αν η Ελλάδα ήταν Ελβετία θα μπορούσα να δεχτώ -μέχρι ενός σημείου και επιστρατεύοντας όλη την καλή μου διάθεση- ότι η αστυνομοκρατία αποσκοπεί στον περιορισμό της πανδημίας και ότι όλα αυτά γίνονται ώστε να περιοριστούν οι πιθανότητες να αρρωστήσουμε από κορονοϊό.

Επειδή ωστόσο δεν είμαστε Ελβετία -με όρους οικονομίας- και συμπληρώνουμε ένα χρόνο με την οικονομία να κινείται στο ρελαντί και τα μέτρα στήριξης θα αρχίσουν σιγά σιγά να «μαζεύονται» χωρίς να έχουν επουλωθεί οι επιπτώσεις της κρίσης, έχω την υποψία ότι κάποιος προσπαθεί να μας

στείλει ένα πολύ συγκεκριμένο μήνυμα που δεν αφορά το τώρα αλλά τη συνέχεια. Και αυτό δεν είναι άλλο από το να κάτσουμε φρόνιμα αναμένοντας την ελεμμοσύνη του κράτους, του εργοδότη, που στην αναμπουμπούλα χαιρείται (όχι αυτού που βιώνει την κρίση μαζί με τους εργαζόμενους), και να καταπιούμε ήσυχα και επώδυνα «μεταρρυθμίσεις» που πετούν στον κάλαθο των αχρήστων κεκτημένα δεκαετιών.

Κάποιοι ονειρεύονται να μετατρέψουν την Ελλάδα σε χώρα «κυρ Παντελήδων» για να στηρίξουν το έωλο αφήγημά τους που δεν πείθει πια σχεδόν κανέναν.

ΥΓ.: Καταδικαστέος ο τραυματισμός του αστυνομικού στη Ν. Σμύρνη αλλά για σκεφτείτε ποιον εξυπηρετεί τελικά.